

ПРОТОКОЛ

№ 236

гр. Благоевград, 29.02.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Андонова

Членове: Божана Манасиева
Крум Динев

при участието на секретаря Здравка Янева
и прокурора И. Аль. Ф.

Сложи за разглеждане докладваното от Божана Манасиева Въззивно частно наказателно дело № 20241200600217 по описа за 2024 година.

На именното повикване в 14:55 часа се явиха:

ЗА ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА БЛАГОЕВГРАД, редовно призовани, явява се прокурор Ф..

Явява се служебният защитник на обвиняемото лице - адв. А. – Г..

СТРАНИТЕ/поотделно/: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ намира, че не са налице процесуални пречки за разглеждане на делото, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

Докладва се, че производството е по реда на чл.56а, ал.4 от ЗЕЕЗА и е

образувано по жалба на служебния защитник адв. В. А. – Г. против определение № 165/23.02.2024 година, постановено по чнд № 287/2024 година на БлРС. В жалбата се излагат подробни съображения за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното определение като е неправилна преценка на съда относно целта на издаване на ЕЗА. Иска се отмяна на определението.

АДВ. А.- Г. – Поддържам жалбата по изложените в нея съображения. Нямам доказателствени искания.

ПРОКУРОРЪТ – Оспорвам жалбата досежно нейната основателност. Считам определението на районния съд за правилно.

СЪДЪТ , като взе предвид, че делото е изяснено от фактическа страна

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО ПО СЪЩЕСТВО

ПРОКУРОРЪТ – Уважаема госпожо Председател, уважаеми въззивни съдии считам, че атакувания първостепенен акт, с който фактически е одобрена и издадена ЕЗА от РП Благоевград, предхождаща се от постановление за задържане в рамките на 72 часа, е законосъобразна и съответна на новопредвидената процедура в ЗЕЕЗА във връзка с изискванията на Европейския съд по правата на човека в тази област към законодателството на Р България. Действително процедурата е нова, няма натрупана практика във връзка с нея и поставя въпроси. Но това, което е възприел като възможно и е разрешил като казус РС Благоевград намирам за правилно, тъй като то е съответно на хронологията на действията и на възможностите, които следва и може да се извършат от ръководно решаващия орган в ДП на процеса и които следва да бъдат санкционирани с оглед предвиденото в ЗЕЕЗА от съда, а именно на този етап преди издаване на ЗЕЕЗА прокурорът следва да издаде съответния национален акт за задържане, който в неговите компетенции, а

това съгласно чл. 63 от НПК е постановление за задържане за 72 часа с цел осигуряване на лицето за решаване на въпроси за вземане на мярка за неотклонение задържане под стража. И основание за издаване на ЗЕЕЗА за задържане на лицето с цел представянето му пред българския съд и съответното разглеждане на такава ЗЕЕЗА пред съответния компетентен изпълняващ орган на държавата- членка, към която е адресирана заповедта за арест. Считам, че на този етап не следва и не може да бъде разглеждан въпроса свързан с предварително, така да се каже, вземане на постоянна мярка за неотклонение задържане под стража по смисъла на чл. 63 от НПК, защото този въпрос би бил предпоставен и решен при липсата на достатъчно информация и без възможност случаят да бъде изслушано и лицето, чието задържане се иска обвиняемия, каквито стандарти са възприети и утвърдени не само в националното законодателство в тази посока, но и в международните актове, с които ни укоряват, че не се съобразяваме. Поради изложеното накратко и съвсем схематично считам, че съдът е постъпил правилно в случая като е взел това решение и е постановил този акт по отношение на мярката за неотклонение и изобщо издадената заповед за арест.

АДВ. А.-Г. – Уважаеми съдии считам, че актът на първоинстанционния съд е незаконосъобразен по следните съображения: Считам, че рамковото решение относно ЕЗА и процедурите за предаване между държавите-членки е неудачно транспонирано от българския законодател, защото с новоприетите текстове, макар че е въведен съдебен контрол в производството по издаване на ЕЗА, не са регламентирани изрично следните обстоятелства – кой е органът, който трябва да я издава, условията, при които може да бъде издадена, съдържанието на ЕЗА, макар че ще се приложи съдържанието уредено в рамковото решение и съответно в каква процедура. Да, законодателят препраща към процедурата уредена в НПК, но там има неща, които присъстват в рамковото решение, но в НПК отсъстват. Например: чл.1 т. 2 от рамковото решение ЕЗА е посочено ,че се издава за определени деяния, като се изисква задържане за не по-малко от 12 месеца или ако наложеното наказание лишаване от свобода или мярката изискваща задържане е не по-малко от 4 месеца, затова са моите съображения ,че постановлението за задържане за 72 часа не е процесуална предпоставка за

издаване на ЕЗА. Освен това съгласно същото рамково решение в чл. 8 т. 1 б. „в“ ЕЗА съдържа следната информация в съответствие с формуляра, който е включен в приложението и с който аз се запознах на английски. Там е посочено, че трябва да има доказателства за влязла в сила присъда, заповед за задържане или друг подлежащ на изпълнение съдебен акт със същата юридическа сила, който да попада в обхвата на чл. 1 и 2 от решението, т.е. говори се за влязъл в сила съдебен акт. А видно от постановлението за задържане е, че то е за 72 часа, освен това ЕЗА изрично в рамковото решение изрично са посочени целите, за които се издава, като в постановлението, което е за 72 часа е посочено ,че то е с цел явяване на обвиняемия в производство пред съда, но там не е посочено за кое производство – дали е за вземане на мярка за неотклонение задържане под стража или е само за целите на производството по издаването на ЕЗА. Задържането за 72 часа е регламентирано , за да може в този срок прокурорът да поиска налагането на мярка задържане под стража. Считам, че е разширено тълкуването за предназначението за това постановление за налагане на мярката, т.е. съдът е направил едно разширително тълкуване при постановяването на акта си. Органът, който единствено е компетентен да наложи мярката за неотклонение в наказателното производство задържане под стража за срок по – дълъг от 72 часа е съдът при наличието на предпоставките в чл. 63 от НПК. Видно обаче е ,че в настоящото производство няма искане за налагане на мярка за неотклонение и няма данни в производството продължителността за задържане да е съобразена с изискването за продължителност на задържането съгласно рамковото решение, т.е. да може да се прецени дали са налице изискванията или не са налице изискванията за срока на задържането. Доколкото срокът е посочено, че трябва да бъде не по-малко от 4 месеца ако е за задържане за изпълнение на мярка за неотклонение, като срокът минималния е 12 месеца ако целта е задържане за целите на наказателното производство. И доколкото не са изпълнени условията на рамковото решение считам, че първоинстанционния съд не е следвало да даде разрешение за издаване на заповедта. Освен това в чл. 2 на рамковото решение е посочено, че ЕЗА е съдебно решение, което е издадено от държава-членка. Считам, че в настоящото производство е издадено разрешение за издаване на ЕЗА и тя ще бъде издадена от прокурора. Считам, че бихте се съгласили с мен, че акта на прокурора няма как да замести съдебното решение и в тази връзка трябва да

посоча т. 53 от решението на СЕС по дело C-648/20 година, в което се казва, че ЕЗА се основава на национална заповед за задържане издадена от съдия. И този съдия е длъжен освен да издаде тази заповед за задържане, да извърши преценка за пропорционалност. В тази връзка смятам също, че не е спазено изискването на рамковото решение. Когато е налице противоречие между текст от националното законодателство и нормативен акт от по-висш порядък то следва да се приложи този нормативен акт и считам, че ако приемерте моите доводи за наличието на такова противоречие следва да постановите акта си прилагайки текста на рамковото решение. Имайки предвид изложеното моля да отмените решението на първоинстанционния съд и да откажете издаването на ЕЗА.

СЪДЪТ се оттегля на съвещание.

След съвещание съдът взе предвид следното:

Производството пред въззивната инстанция е образувано по частна жалба на адв.В. А.-Г.,в качеството ѝ на служебен защитник на чуждия гражданин Е. Н. /EJUP NUMANOVIKJ/,роден на *****г. в *****,с лична карта №, от Република *****– обвиняем по досъдебно производство № 1988 ЗМ-18/2021г. по описа на 01 РУ – Благоевград при ОДМВР – Благоевград срещу определение на РС-Благоевград,с което е разрешено на Районна прокуратура - Благоевград да издаде Европейска заповед за арест, по отношение на лицето Е. Н.,обвинен да е извършил престъпление по чл.209 ал.1 от НК.

В жалбата си служебния защитник счита определението за незаконосъобразно,тъй като е налице смесване на целите на двете производства-по задържане под стража и издаване на ЕЗА както и счита,че проектът на ЕЗА,изготвен от прокурора не отговаря на изискванията за нейното издаване,тъй като изрично следва да бъде отбелязана целта на издаване на ЕЗА като неясен за защитата е останал въпроса дали целта на ЕЗА не следва да бъде изпълнение на мярка,изискваща задържане на обвиняемия,а не както е посочил първоинстанционния съд-провеждане на наказателно преследване.

Ето защо счита ,че постановеното определение следва да бъде отменено.

Посочената позиция в жалбата,защитникът поддържа и във въззивното производство.

Представителят на Окръжна прокуратура настоява за потвърждаване на оспорваното определение като правилно и законосъобразно.

Съдът,след като изслуша становищата на страните и прецени събраните доказателство по ДП №1988 ЗМ-18/2021г. по описа на 01 РУ – Благоевград, намира за неоснователна депозираната жалба.

Първостепенният съд правилно е преценил предпоставките за даване на исканото от РП-Благоевград разрешение за издаване на Европейска заповед за арест спрямо обвиняемия Е. Н./македонски гражданин/.

На първо място аргументирано е защитил наличните предпоставки на чл.63,ал.1 от НПК по отношение на издадената от прокурора национална заповед за задържане,а именно постановление за задържане на обвиняемия за срок от 72 часа.В тази връзка е съобразил,че наказателното производство срещу чуждия гражданин е образувано за тежко умишлено престъпление по чл.209,ал.1 от НК,за това, че през *****, с цел да набави за себе си имотна облага, е възбудено и поддържано заблуждение у Л.Б.Г. от гр.Благоевград, че ще ѝ бъде закупен и доставен от ***** лек автомобил марка и модел **, за което било нужно предварително заплащане на уговорената цена на същия, с което ѝ е причинена имотна вреда в размер на 3300 евро и 2500 лева като предвиждащото се наказание за такова престъпление е от 1 до 6г. Лишаване от свобода.Образуваното досъдебно производство се води в отсъствие на обвиняемия ,поради неговото неустановяване, въпреки щателното му издирване и именно поради тази причина обвинението е предявено на неговия защитник на 16.02.2024г. В този смисъл,Е. Н. е придобил качеството на обвиняемо лице за престъпление,за което се предвижда наказание Лишаване от свобода повече от 12 месеца/а именно 6 години/,а събрания доказателствен материал води до обоснованост на предположението,че Н. е съпричастен към инкриминираното деяние.Като подкрепящи обвинителната теза са отнесени гласните доказателствени средства- показанията на пострадалата Л.Б.Г.,на приятеля на обвиняемото лице Г.А.Ш.,който

свидетелства за посредничеството си при получаването на изпратени от Г. пари /сумата от 2 500 лева/, които той е предал на обвиняемото лице, показанията на свид. К. А. Д., на чието име е изпратена коментираната сума и получена от него, след което предадена на Ш, а от последния – на обвиняемия Е. Н.. Като тези гласни доказателства, отнесени и към приложените писмени доказателства – декларация за получена сума 3300 евро от 21.09.2020г., Разписка от Изипей № 0100011798467615 от 19.10.2020г. и разпечатка на комуникация по Вайбър, формират доказателствена съвкупност, която обосновава предположението относно авторството на деянието.

Районният съд е приел за налични и реални и двете опасности по чл. 63, ал. 1 НПК. Опасността от укриване убедително е защитил със съществуващите данни на ДП, свързани с проведените процесуални и оперативни действия по неговото издирване както в страната, така и по линия на международното оперативно сътрудничество в други държави, а именно: обявен за ОДИ първоначално с мярка „Установяване на адрес“ и впоследствие с мярка „Принудително довеждане“, като проведеното в тази връзка местно и национално издирване не е дало резултат. Установено е, че обвиняемият Н. е издирван и по друго досъдебно производство на територията на страната ни – от 01 РУ-Бургас, бил е издирван от Интерпол Прага, въз основа на издадена ЕЗА от чешките власти.

Окръжният съд се съгласява и с направения от първоинстанционния съд извод за съществуваща реална опасност от извършване на престъпление. Базирайки се на осъждането на обвиняемото лице от български съд с присъда на РС-София, влязла в сила на 08.08.2020г. отново за същото по вид престъпление/по чл. 206, ал. 1 НК/ на наказание Лишаване от свобода, но отложено с изпитателен срок, извършени от същия престъпления и в други държави – Р Ч., от където е бил условно освободен на 06.10.2022г. и експулсиран от страната/справка на стр. 106 от ДП/, както и данните, заложили в писмо на Д „МОС“ от 11.03.2022г., че Е. Н. излежава тригодишна присъда в затвор в ****, Р*****, където ще бъде до „„„„„, обосновават наличието на реална опасност, обвиняемият да извърши престъпление.

Наличието на обосновано предположение за съпричастност към авторството на коментираното тежко умишлено престъпление, за което се предвижда

наказание „Лишаване от свобода”, съчетано със съществуването на двете ,предвидени в чл.63,ал.1 НПК опасности,а именно опасност от укриване и извършване на престъпление,са основание да бъде възприето законосъобразното издаване на националната заповед за задържане,изрично регламентирана в чл.64,ал.2 от НПК/постановление за задържане на РП-Благоевград за срок от 72 часа/.

Районният съд аргументирано е защитил законосъобразността и пропорционалността, касаещи издаването на ЕЗА от районната прокуратура. В тази връзка е съобразил, че проектът на ЕЗА, отговаря по форма и съдържание на изискванията за нейното издаване, съгласно Глава пета, раздел IV от ЗЕЕЗА. Издаването ѝ е пропорционално ,предвид факта, че обвиняемото лице се издирва по обвинение за тежко умишлено престъпление като същевременно и личността на обвиняемото лице бележи завишена степен на обществена опасност, отчитайки осъждането му на територията на страната ни, изтърпяването на наказание както в Р Ч. ,така и към настоящия момент в Р ***** както и издирването му и по друго образувано наказателно производство на територията на Р България.

По отношение възраженията на защитата, изложени в хода на въззивното съдебно производство:

Становището на защитата, че постановлението на прокурора за задържане на обвиняемото лице за 72 часа не е процесуална предпоставка за издаване на ЕЗА, цитирайки чл.2, т.1 от Рамковото решение на Съвета от 13.06.2002г относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки /2002/584/ПВР/, поради предвидения кратък срок на задържането, не се възприема от въззивния съд. Цитираната норма регламентира наказуемостта на деянията, за които е позволено издаването на ЕЗА и това са деяния, които са наказуеми съгласно правото на издаващата държава-членка с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за не по-малко от 12 месеца, или ако наложеното наказание лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, е не по-малко от 4 месеца. Разпоредбата се тълкува стеснително от защитата като в казуса обхвата на ЕЗА е съответен на посоченото в чл.2, т.1, тъй като наказателното производство срещу обвиняемото лице Н. е образувано за деяние, наказуемо с лишаване от свобода до шест години. Следващото възражение засяга съдържанието на ЕЗА, тъй

като в чл. 8 т. 1 б.,в“ от Рамково решение /2002/584/ПВР/ относно необходимото съдържание на ЕЗА-последната следва да съдържа доказателства за влязла в сила присъда,заповед за задържане или друг подлежащ на изпълнение съдебен акт със същата юридическа сила,попадащ в обхвата на членове 1 и 2 от Рамковото решение.Т.е тази разпоредба следва да се разглежда в интегритет с чл.1 от Рамковото решение,даващ определението на ЕЗА,а именно ,че последната представлява съдебно решение,на който факт набляга и защитата,което е издадено от държава членка ,с оглед задържане и предаване на друга държава членка на издирвано лице,с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка изискваща задържане.

Изхождайки именно от принципното определение заложено в чл.1 от Рамковото решение и основополагащият факт,че ЕЗА представлява съдебно решение,доведе до промяната в ЗЕЕЗА и създаването на нейния чл.56а и именно протичането на настоящия процес представлява гаранция,че издаденото прокурорско постановление за 72 часа за задържане на обвиняемото лице/законово регламентиран в процесуалния ни кодекс в чл.64,ал.2 НПК/ представлява законосъобразен акт предвид наличието на предпоставките на чл.63,ал.1 от НПК.При приключване на настоящото производство с влязъл в сила съдебен акт/определение по реда на чл.56а,ал.3 и ал.4 от ЗЕЕЗА/ ще е налице акт-*съдебно решение*,изискващо се от чл.1 на Рамковото решение,с което се предоставя разрешение на прокурора да издаде ЕЗА,чиято цел ще бъде изпълнение на мярка,изискваща задържане,представляваща постановлението на прокурора за задържане на лицето за 72 часа с цел изправянето му отново пред съд в процедура по чл.64 от НПК,но общата цел е всъщност осъществяването на наказателното преследване срещу издирваното лице.

Именно в изпълнение на принцип /8/ от Рамковото решение,че решенията за привеждане в изпълнение на заповедите за арест трябва да бъдат предмет на достатъчен контрол,в националния ЗЕЕЗА са създадени достатъчно гаранции за оспорване и защита ,касаеща преценката за законосъобразност и пропорционалност.В този смисъл чл.56а,ал.6 от ЗЕЕЗА подлежи на обжалване пред съответния въззивен съд от обвиняемия в 7-дневен срок от датата,на която е узнал,че по отношение на него има издадена ЕЗА-това е

производството,предвидено като гаранция за контрол от съд по отношение на вече издадената ЕЗА от прокурора.

Втората гарантираща процедура е създадена в чл.59а,ал.2 от ЗЕЕЗА/отново нов член-ДВ бр.100 от 20023г/,която осигурява правото на обвиняемото лице да се защити пред съд в производство по чл.64 от НПК,тъй като прокурорът след приемане на лицето е задължен незабавно да внесе искане за вземане на МН“Задържане под стража“.Именно в рамките на това производство обвиняемият и неговият защитник могат да оспорят законосъобразността и пропорционалността на издадената по реда на чл.56а Европейска заповед за арест.

Относно възражението на защитата за неяснота относно целта на издаване на ЕЗА от прокурора,съдът намира за необходимо да посочи,че следва да бъде съобразено ,че се разрешава издаване на ЕЗА от прокурора с оглед задържане на обвиняемото лице и предаването му с цел наказателно преследване,изхождайки от регламента на чл.1 ,т.1 на Рамковото решение,тъй като втората част отграничена със съюза „или“ касае резултат от приключило съдебно производство/изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка,изискваща задържане/.Тълкуването,дадено от защитата,че всъщност целта не е наказателно преследване,а внасяне на искане пред съд по реда на чл.64 от НПК от страна на прокурора,въззивният съд намира за твърде стеснително,тъй като производството по чл.64 НПК е част от образуваното вече наказателно производство срещу конкретно обвиняемо лице,поради което основополагащата и голямата цел е осъществяването на наказателното преследване срещу издирваното лице.

Достигайки до изводите,направени и от контролираната инстанция,настоящият състав на въззивния съд на осн. чл.56а,ал.4 от ЗЕЕЗА,във вр. с чл.63,ал.1 от НПК,във вр. с чл. чл. 64, ал. 7 и ал. 8 от НПК,

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 165/23.02.24 година, постановено по чнд № 287/2024 година по описа на БЛРС.

Определението на съда е окончателно.

Да се изпрати на имейла на служебния защитник копие от протокола.

ПРОТОКОЛЪТ се написа в заседанието, което приключи в 15:20 часа.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Секретар: _____